

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/88/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715207841
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6715207841.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s., so sídlom Piešťany, Winterova 29, IČO: 34 144 790, zastúpeného právnym zástupcom: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanému: SLOVOTHERMAE, Kúpele Diamant Dudince, š.p., so sídlom Dudince, Kúpeľná 107, IČO: 00 165 506, zastúpenému právnym zástupcom: Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Zvolen, Trhová 992/1, IČO: 50 492 934, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 9C/231/2015-498 zo dňa 11.2.2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom I. žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, k stavbe vrtu označeného ako vrt PS-3 „Slovien“ zamietol, výrokom II. určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, a to stavby vrtu, pracovne označeného ako vrt PS-4 „Slovák,“ nachádzajúcej sa na pozemku s parcelným číslom 6516/19 o výmere 1 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Piešťany pre katastrálne územie A., obec A., okres Piešťany, výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 80 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, v znení neskorších prepisov (ďalej len „OSP“), § 137 písm. a) až d), § 470 ods. 1, ods. 2 prvá veta zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 119 ods. 1 a 2, § 120 ods. 1 a 2, § 121 ods. 1, § 123, § 126 ods. 1, § 134 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čl. 4 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 43 ods. 1, § 43a ods. 1 a 2, § 43a ods. 3 písm. f) až j) a s) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), § 6 ods. 1 písm. c), § 6 ods. 2, § 46 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), § 11 ods. 4, § 19, § 28 ods. 1, § 29, § 44 ods. 1 a 2, § 47 ods. 1, § 68, § 107 ods. 3 a 4, § 347 ods. 1, 2, 5 a 6, § 349 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 12 ods. 1 vyhlášky Federálneho ministerstva financií č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom, § 12 ods. 1, § 13 ods. 1, § 13 ods. 2 písm. d) a e), § 35 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, § 162 ods. 1, § 163 ods. 1 písm. e) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1, § 2, § 10 ods. 1, § 10a ods. 5, § 11 ods. 1, § 11 ods. 2, prvá veta v spojení s § 8 ods. 3, § 11 ods. 6, § 12 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b), § 15 ods. 1, § 16, § 19 ods. 1 a 3, § 20 ods. 1, § 21, § 44, § 45 ods. 8 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach

prevodu majetku štátu na iné osoby, § 2 ods. 3, § 2 ods. 15 až 17, § 3, § 10 ods. 1, § 12 ods. 6 zákona č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému určenia, že je vlastníkom nehnuteľností, a to 1.) stavby - vrtu označeného ako vrt TS - 3 „Slovien,“ nachádzajúcej sa na pozemku parcelné číslo 6516/20, o výmere 1 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, zapísaná na liste vlastníctva číslo XXXX, vedenom Okresným úradom Piešťany pre katastrálne územie A., obec A., okres Piešťany, a 2.) stavby - vrtu, pracovne označeného ako vrt PS - 4 „Slovák,“ nachádzajúcej sa na pozemku s parcelným číslom 6516/19 o výmere 1 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Piešťany pre katastrálne územie A., obec A., okres Piešťany. Žalobný nárok odvodzoval žalobca od skutočnosti, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol spolu s nadobudnutím vlastníctva všetkého majetku celého privatizovaného podniku Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik, so sídlom Piešťany, Winterova 29, IČO: 00165441, ktoré ako nehnuteľné veci ku dňu zrušenia podniku bez likvidácie patrili do majetku tohto štátneho podniku. Žalobu podal proti žalovanému z dôvodu, že žalovaný v komunikácii s tretími osobami a štátnymi orgánmi konštatoval, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré sa nezapisujú do katastra nehnuteľností, t. j. stavba vrtu PS-3 „Slovien“ a stavba vrtu pracovne označeného ako PS-4 „Slovák.“ Vykonaným dokazovaním listinami, ako aj výsluchom svedka B. A., ako aj výsluchom riaditeľa žalovaného, písomnými a ústnymi vyjadreniami strán sporu, ako aj ďalším obsahom spisového materiálu, súd mal za preukázané, že štátna hospodárska organizácia Slovakoterma, generálne riaditeľstvo československých štátnych kúpeľov a žriedel, Bratislava objednávkou zo dňa 12.5.1989 požiadala IGHP, š. p., závod Žilina o realizáciu záchytného zdroja termálnej vody pri Kolonádovom moste v Piešťanoch do hĺbky cca 280 až 300 m, konkrétne balneohydrogeologického vrtu PS-4. Hneď po ukončení prieskumných prác na vrte PS-3, prebiehali vrtné práce v čase od 1.6.1989 do 8.12.1989. Následná čerpacia skúška sa realizovala v dňoch od 15.5.1990 do 11.6.1990. Vrt PS-4 bol zabudovaný ako prieskumno-exploatačný vrt s využitím zvodneného obzoru v hĺbke 210 až 260 m. Tieto skutočnosti vyplývajú predovšetkým zo záverečnej správy IGHP, š. p. z augusta 1990. Nakoľko obstarávateľom vrtov PS-3 a PS-4 v Piešťanoch bola štátna hospodárska organizácia, stavby vrtov sa stali vlastníctvom štátu tak, ako to vyplýva z ust. § 11 ods. 4 HZ v znení účinnom od 1.5.1990 do 31.12.1991, kedy bol vrt tejto hospodárskej organizácii „iba“ odovzdaný. Je síce pravdou, že vlastníkom veci zhotovenej na zákazku sa stáva jej objednávatel', avšak iba za predpokladu, že tento si zhotovenie veci objednal s úmyslom mať ju pre seba. Vzhľadom na danú dobu a ust. § 11 ods. 4 HZ je viac než pravdepodobné, že táto štátna hospodárska organizácia realizáciu vrtov PS-3 a PS-4 si neobjednala pre seba. Preto neobstojí argumentácia žalovaného, že by vrty PS-3 a PS-4 mala do vlastníctva nadobudnúť táto štátna hospodárska organizácia preto, že si objednala zhotovenie vrtov. Vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1 vyhlášky č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom v znení účinnom do 31.12.1993, podľa ktorého právo hospodárenie s vecami, ktoré sú súčasťou národného majetku (ďalej len "národný majetok"), patrí tej organizácii, ktorá je poverená úlohami, na plnenie ktorých národný majetok slúži, v danom prípade právo hospodárenia s vrtmi PS-3 a PS-4 mala príslušná kúpeľná organizácia. Keďže tieto vrty sa nachádzajú v predpolí Kolonádového mosta v Piešťanoch, v mestskej časti mesta Piešťany, a boli zrealizované za účelom zabezpečenia poskytovania kúpeľnej starostlivosti v Piešťanoch, právo hospodárenia k týmto dvom vrtom vykonávala príslušná kúpeľná organizácia, v danom prípade Československé štátne kúpele Piešťany. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by právo hospodárenia vykonávala iná organizácia alebo podnik v danom čase. Skutočnosť, že právo hospodárenia k predmetným vrtom vykonávali Československé štátne liečebné kúpele Piešťany, nasvedčuje aj obsah výpovede svedka B. A. aj čestné vyhlásenie B. C.. K tvrdeniu žalovaného, že vykonanie týchto dôkazov by bolo v rozpore so zákonom, súd prvej inštancie poznamenal, že žalovaný neuviedol žiadny konkrétny rozumný dôvod, pre ktorý by vykonanie bežného dôkazu, akým je výsluch svedka alebo čestné vyhlásenie, malo byť v rozpore so zákonom. Skutočnosť, že právo hospodárenia k vrtom PS-3 a PS-4 patrilo právnenému predchodcovi žalobcu, nasvedčuje aj obsah listu Ministra zdravotníctva SR zo dňa 11.11.1994, ktorým tento oznámil Slovenským liečebným kúpeľom, š. p. Piešťany, že tomuto štátnemu podniku odovzdáva do správy vyhlásené prírodné liečivé zdroje Slovan (vrt PS-1), Sláv (vrt PS-2), Slovien (vrt PS-3) a Slovák (vrt PS-4). Súd v tejto súvislosti poznamenal, že predmetné stavby vrtov sú určené na odčerpávanie vody z týchto podzemných prírodných liečivých zdrojov, ktoré zdroje boli odovzdané štátnemu podniku do správy. Bolo by nelogické, ak by právo hospodárenia k vrtom vykonával subjekt odlišný od subjektu, ktorému boli zverené do správy zdroje prírodnej liečivej vody, na odčerpávanie vody z ktorých slúžia práve tieto stavby vrtov.

4. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že právnym nástupcom kúpeľnej organizácie: Československé štátne kúpele Piešťany sa stal štátny podnik: Československé kúpele Piešťany, štátny podnik, a neskôr Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik, so sídlom Winterova 29, Piešťany, IČO: 00 165 441, ktorý bol založený zakladacou listinou MZ SR zo dňa 20.12.1990, vzniknutý dňom zápisu do obchodného registra, dňa 1.1.1991. Vymazaný bol z obchodného registra dňa 5.8.1996 z dôvodu jeho zrušenia zlúčením, konkrétne z dôvodu zrušenia rozhodnutím MZ SR zo dňa 30.5.1996 o zrušení štátneho podniku zrušením bez likvidácie v súlade s rozhodnutím MSPNM SR o privatizácii celého podniku s metódou privatizácie - založením obchodnej spoločnosti SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s. vkladom celého majetku zrušeného štátneho podniku, a to s tým, že všetky práva, majetok a záväzky zrušeného podniku prechádzajú dňom 1.6.1996 na FNM SR a na ním založenú spoločnosť SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s., Winterova 29, Piešťany (žalobca). Nakoľko predmetom privatizácie bol celý majetok zrušeného štátneho podniku Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik, so sídlom Winterova 29, Piešťany, a tento majetok bol celý použitý ako nepeňažný vklad FNM SR do ním založenej obchodnej spoločnosti SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s., žalobca sa tak stal univerzálnym právnym nástupcom takto zrušeného štátneho podniku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v znení účinnom k 31.5.1996, podľa ktorého, s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom vrátane neznámych, a to aj keby vrty PS-3 a PS-4 neboli vôbec uvedené v hmotnom inventarizačnom majetku žalobcu a jeho právneho predchodcu, za predpokladu, že tieto stavby vrtov reálne patrili do majetku alebo práv zrušovaného štátneho podniku. Určeniu vlastníckeho práva žalobcu k vrtu PS-4 preto nemohla brániť iba tá samotná skutočnosť, že vrty PS-3 a PS-4 vykazoval právny predchodca žalobcu „iba“ ako príslušenstvo vrtu PS-1. Súd pripomína, že vrty PS-3 a PS-4 boli zhotovené práve z dôvodu, že kapacita vrtov PS-1 a PS-2 pri Hoteli Slovan nebola dostatočná, pričom aj tieto dva novovybudované vrty mali byť použité pre ten istý objekt, a to pre LD Slovan. Nedostatočná bola preto aj argumentácia žalovaného, že v kontrolnej zostave investičného majetku žalobcu k 6.8.1996 boli z vrtov PS-1 až PS-4 uvedené iba vrty PS-1 a PS-2, že nadobúdacia cena oboch vrtov bola „takmer rovnaká,“ že ak by príslušenstvo vrtu PS-1 tvorili aj vrty PS-3 a PS-4, vtedy, podľa názoru žalovaného, by bola nadobúdacia cena vrtu PS-1 oveľa vyššia, než bola uvedená v tejto kontrolnej zostave. K argumentu žalovaného o nadobúdacej cene vrtov PS-1 a PS-2 uvedenej v kontrolnej zostave predmetov investičného majetku súd poznamenal, že ide iba o ničím nepodložené tvrdenie žalovaného, keďže nadobúdaciu cenu vrtu nemožno určiť jednoduchým matematickým súčtom cien iných vrtov alebo porovnaním cien iných vrtov, hoci aj zdanlivo podobných aj nachádzajúcich sa v tej istej lokalite, bez bližších znalostí všetkých vstupných parametrov rozhodujúcich pre určenie nadobúdacej ceny v danom čase. Skutočnosť, že vrty PS-3 a PS-4 boli právnym predchodcom žalobcu, aj samotným žalobcom, vykazované ako príslušenstvo vrtu PS-1, sama osebe nič nemení na vlastníctve vrtov PS-3 a PS-4, keďže príslušenstvom veci sú tie veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali (§ 121 ods. 1 OZ). Pre toto rozhodnutie vlastníka PS-1 nie je rozhodné, v akej vzdialenosti sa nachádza vrt PS-1 ako hlavná vec od jeho príslušenstva, od vrtov PS-3 a PS-4. Oddelením príslušenstva od hlavnej veci, oddelené veci nestrácajú svoju funkciu. Samotný FNM SR vo svojom stanovisku k vlastníctvu vrtov zo dňa 6.5.2009 uviedol síce, že vrty PS-1 až PS-4 neboli vložené do majetku fondom založenej spoločnosti SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s., čo však uviedol iba z dôvodu, že pod pojmom vrt si zrejme predstavoval „iba“ otvor v zemskom povrchu, keďže stavbu vrtu, fondom opísanú ako stavebná a technologická časť nad a pod vrtom, už považoval za stavbu, ktorú nesprávne nepovažoval za nehnuteľnosť iba preto, že za nezapisovala do KN. FNM SR uviedol, že stavebná konštrukcia všetkých 4 vrtov bola vykazovaná v hmotnom investičnom majetku žalobcu. Takémuto výkladu stanoviska FNM SR nasvedčuje aj inventarizačná karta a karta dlhodobého majetku napriek tomu, že ide „iba“ o interné doklady žalobcu, ktorých dôkaznú výpovednú hodnotu popieral žalovaný. Ako ďalší podporný dôkaz na preukázanie vlastníctva žalobcu v vrtu PS-4 slúžil aj ZP č. 58/II/93, číslo úkonu 117/2014 vo veci určenia ceny nehnuteľností Slovenských liečebných kúpeľov Piešťany (š. p. - pozn. súdu), vyhotoveného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline, ku dňu 31.12.1993, na základe objednávky tohto štátneho podniku zo dňa 15.11.1993, z ktorého, okrem iného, vyplýva, že na str. 29 sú uvedené celkom štyri vrty pri LD SLOVAN (pri Liečebnom dome Slovan - pozn. súdu). Na stranách 40 a 41 posudku, označených ako: Mestská časť 40 a Mestská časť 41 sú uvedené tie isté vrty termálnej vody v mestskej časti s uvedením rovnakej základnej ceny v CÚ 1993 (Sk/bm), avšak s výrazne odlišnou reprodukčnou cenou k 31.12.1993, ktorá je pri prvých dvoch starších vrtoch skoro vo výške dvojnásobku ďalších dvoch spomínaných vrtov, t. j. vrtov PS-3 a PS-4. V mestskej časti mesta Piešťany, v časti pred Kolonádovým mostom a pri LD Slovan k 31.12.1993 sa reálne nachádzali celkom

iba 4 vrty termálnej vody, ktorá skutočnosť je nepochybná aj z mapy vrtov minerálnych a termálnych vôd v Piešťanoch, ani chyby v písaní alebo aj iné zrejme nesprávne základných parametrov a rokov výstavby štyroch vrtov pri LD Slovan v Piešťanoch podľa ZP č. 58/II/93 nevylučujú existenciu a vlastníctvo predmetných vrtov Slovenských liečebných kúpeľov, štátneho podniku, Piešťany, teda právneho predchodcu žalobcu, a teraz žalobcu, keďže iné vrty sa v tejto časti mesta Piešťan v danom čase nenachádzali. V mestskej časti Piešťan sa doposiaľ nachádzajú tieto 4 vrty, ako aj piaty vrt, v mestskej časti Piešťan vybudovaný pri hoteli Magnólia, ktorý však, podľa výsluchu svedka, v roku 1993 ešte neexistoval, a v súčasnosti sa nevyužíva. Na Kúpeľnom ostrove, nachádzajúcom sa na druhej strane rieky Váh, zároveň na druhej strane Kolonádového mesta v Piešťanoch, je väčší počet vrtov minerálnych a termálnych vôd, než sú v mestskej časti mesta Piešťany. LD Slovan sa nepochybné nachádza v mestskej časti Piešťany, v tesnej blízkosti ktorého sú vrty PS-1 a PS-2. Iba s odstupom niekoľkých budov od LD Slovan sa nachádzajú ďalšie dva vrty, a to PS-3 a P-4, ktoré sú umiestnené v predpolí Kolonádového mosta v Piešťanoch.

5. Súd prvej inštancie nevykonal dôkaz dopytom na MH SR, ktorý navrhoval žalovaný za účelom zaslania privatizačného projektu o privatizácii Slovenských liečebných kúpeľov, štátneho podniku, Piešťany, pretože už zo samotného stanoviska MH SR zo dňa 1.4.2009 (č. I. 68 súdneho spisu) zaslaného MZ SR vyplýva, že MSPNM SR odstúpilo privatizačný projekt na realizáciu FNM SR, ktorý zabezpečil vyhotovenie zápisnice o odovzdaní a prevzatí majetku, a že v registratúrnom stredisku MH SR sa nenachádza dokumentácia o realizácii privatizačného projektu uvedeného štátneho podniku, a preto MH SR odporučilo MZ SR obrátiť sa s otázkou o vlastníctve vrtov na FNM SR. Ďalej nevykonal súd ani dôkaz vyžiadaním informácie od MZ SR o vlastníctve vrtov, keďže toto ministerstvo vedie zoznam prírodných liečivých zdrojov, nevedie však zoznam vlastníkov stavebných konštrukcií vrtov, slúžiacich na čerpanie vody z týchto prírodných liečivých zdrojov. Rovnako nevykonal súd ani dôkaz vyžiadaním privatizačného projektu FNM SR, pretože na č. I. 67 súdneho spisu na nachádza vyjadrenie FNM SR k vlastníctvu predmetných vrtov, ktorý výslovne uviedol, že stavebná a technologická časť, ktorá je nad a pod vrtmi PS-1 až PS-4 bola vykazovaná v hmotnom investičnom majetku Slovenských liečebných kúpeľov, a. s. Piešťany ako stavba, ktorá, podľa názoru FNM SR, nemá charakter nehnuteľnosti, ku ktorému záveru dospel FNM SR, podľa konajúceho súdu neprávny výkladom ust. § 119 ods. 2 OZ iba preto, že táto stavba sa nezapisovala do KN, k čomu súd zdôrazňuje, že podmienky zápisu do KN upravuje katastrálny zákon, teda zákon odlišný od Občianskeho zákonníka. Rovnako súd nevykonal dôkaz výsluchom B. D. E., ktorý bol riaditeľom žalovaného v čase, kedy tento v mene žalovaného udelil pre CONGRESS SERVICE SLOVAKIA, spol. s r. o. súhlasné stanovisko s krátkodobým odčerpaním termálnej vody z vrtu PS-4 Piešťany, ktorý dôkaz navrhol žalobca za účelom zistenia okolností, ktoré viedli vtedajšieho riaditeľa žalovaného k udeleniu tohto súhlasu, ktorý dôkaz súd nevykonal z dôvodu, že zo samotného obsahu súhlasného stanoviska zo dňa 7.7.2014 v nadväznosti na predchádzajúci list MZ SR zo dňa 30.6.2014 je zrejme, že tento súhlas udelil riaditeľ žalovaného potom, čo bol žalovanému doručený list od MZ SR o tom, že záchytné zariadenie vrtu PS-4 (Slovák) je, podľa zistení MZ SR, vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný spočiatku tvrdil, že je vlastníkom oboch vrtov, teda stavby vrtu PS-3 (Slovien) a PS-4 (Slovák) z dôvodu že je univerzálnym právnym nástupcom štátnej hospodárskej organizácie Slovakoterma, generálne riaditeľstvo československých kúpeľov a žriedel, Bratislava, ktorá výstavbu vrtov objednala. K tejto argumentácii žalovaného súd prvej inštancie poznamenal, že táto štátna hospodárska organizácia síce objednala realizáciu predmetných vrtov, avšak neobjednala ich s úmyslom mať ich pre seba, pretože podľa ust. § 11 ods. 4 HZ v znení platnom a účinnom v danom čase, stavby obstarané štátnou hospodárskou organizáciou boli vo vlastníctve štátu, a podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 119/1988 Zb. v znení účinnom do 31.12.1993 právo hospodárenia k týmto vrtom mala kúpeľná organizácia v Piešťanoch, teda právna predchodkyňa žalobcu. Zo žiadnej listiny o likvidácii štátnej hospodárskej organizácie Slovakoterma, generálne riaditeľstvo československých kúpeľov a žriedel, Bratislava, ani z hospodárskych zmlúv č. 1/93 GR a 5/91 GR nevyplyva, že by žalobcovi bolo prevedené právo hospodárenia alebo vlastnícke právo k týmto vrtom zo zrušenej Slovakotermy, ani že by právo k týmto vrtom bolo predmetom likvidácie. Z bodu 5.6. záverečnej správy o priebehu a spôsobe likvidácie Slovakotermy, GR československých štátnych kúpeľov v SR ku dňu 30.6.1991 vyplýva, že súčasťou kmeňového a iného majetku bývalej Slovakotermy bolo aj balneotechnické pracovisko (BLT) v Piešťanoch, nie však vrty termálnych vôd v Piešťanoch. Nakoľko právo hospodárenia k predmetným vrtom podľa § 11 ods. 4 HZ a § 4 ods. 1 vyhlášky č. 119/1988 Zb. v znení účinnom v čase výstavby predmetných vrtov, zo zákona vykonávala kúpeľná organizácia v Piešťanoch, ako právna predchodkyňa žalobcu, na preukázanie tejto skutočnosti nebolo potrebné predloženie žiadnej zmluvy o prenechaní práva hospodárenia alebo o prevode práva hospodárenia tejto kúpeľnej organizácii v Piešťanoch, na

absenciu ktorej zmluvy opakovane poukazoval žalovaný. Keďže súčasťou privatizovaného majetku zrušeného štátneho podniku Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik Piešťany, bol všetok majetok, práva a záväzky, aj neznáme, slúžiaci na prevádzkovanie podniku, s výnimkou práv z dušeného a priemyselného vlastníctva (práva uvedené v § 16 zákona č. 92/1991 Zb., vyňaté z predmetu nepeňažného vkladu podľa čl. 4. bodu 3. zakladateľskej listiny FNM SR zo dňa 29.5.1996 o založení žalobcu), súd mal za to, že súčasťou tohto privatizovaného majetku boli aj stavebné konštrukcie slúžiace na čerpanie vody z vrtov PS-1 až PS-4 v Piešťanoch napriek tomu, že ide o tzv. pozorovacie vrty, hoci zdroje vody odčerpávané prostredníctvom týchto vrtov sa v súčasnosti „iba“ monitorujú. Nakoľko však boli tieto vrty postavené za účelom prevádzkovania kúpeľnej starostlivosti v Piešťanoch, ktorú v Piešťanoch poskytoval v danom čase iba tento štátny podnik, súd ustálil, že tieto vrty na účely privatizácie tvorili súčasť majetku slúžiaceho na prevádzkovanie podniku. Aj stavby týchto 4 vrtov sa preto stali majetkom FNM SR, a následne majetkom ním založenej obchodnej spoločnosti žalobcu, čo vyplýva aj zo samotného vyjadrenia FNM SR zo dňa 6.5.2009. Žalovaný opakovane poukazoval na špecifikáciu privatizovaného majetku zrušeného štátneho podniku podľa zakladateľskej listiny, že išlo o ten všetok majetok podniku, ktorý slúžil na prevádzkovanie predmetného štátneho podniku, a nie všetok majetok bez obmedzenia. K tejto výhrade žalovaného súd prvej inštancie poznamenal, že podľa výpisu z obchodného registra týkajúceho sa zrušeného štátneho podniku aj podľa výpisu z obchodného registra týkajúceho sa žalobcu, na FNM SR prešli všetky práva, majetok a záväzky (bez uvedenia akéhokoľvek obmedzenia - pozn. súdu), a na ním založenú akciovú spoločnosť žalobcu. Aj z výpisov z obchodného registra možno usúdiť, že predmetom privatizácie zrušeného štátneho podniku bol v skutočnosti celý majetok, práva a záväzky, aj neznáme, bez obmedzenia, a zrejme súčasťou majetku podniku neboli potom ani práva z duševného a priemyselného vlastníctva, z ktorého dôvodu ich nebolo potrebné ani reálne vyčleňovať z majetku podniku, ktorý bol v skutočnosti privatizovaný v tzv. veľkej privatizácii. Tzv. veľkou privatizáciou celého majetku zrušeného štátneho podniku podľa § 1 a § 2 zákona č. 92/1991 Zb. v príslušnom znení, došlo zo zákona k prechodu celého majetku zrušeného štátneho podniku, vrátane majetku štátu, ku ktorému vykonával tento podnik právo hospodárenia, teda aj vrtov PS-3 a PS-4, na Fond národného majetku Slovenskej republiky, a to k 1.6.1996 tak, ako to vyplýva z rozhodnutia MZ SR zo dňa 30.5.1996 o zrušení tohto štátneho podniku bez likvidácie k 31.5.1996, o prechode všetkých práv a záväzkov zrušeného štátneho podniku dňom 1.6.1996 na FNM SR, a na ním založenú obchodnú spoločnosť žalobcu, ktorú spoločnosť založil FNM SR zakladateľkou listinou zo dňa 29.5.1996. Privatizáciou nadobudnutý majetok zrušeného štátneho podniku, ktorý nadobudol FNM SR, už nebol vo vlastníctve štátu (§ 12 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. v príslušnom znení). Celý tento majetok zrušeného podniku (vrátane vrtov PS1 až PS-4, ktoré od 1.6.1996 sa stali majetkom FNM SR) vložil FNM SR ako nepeňažný vklad do novozaloženej obchodnej spoločnosti žalobcu postupom podľa § 12 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., z ktorého dôvodu vlastníkom vrtov sa stal žalobca dňom svojho vzniku, t. j. dňom 5.8.1996. Nedostatočná bola argumentácia žalovaného, ktorý odkazoval na ust. § 19 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v znení účinnom k 31.5.1996, podľa ktorého vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prechádza vkladom do KN, a že predmetné vrty neboli zapísané do KN, že katastrálny zákon v danom čase neupravoval, ktoré stavby sa nezapisujú do KN. Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že žalobca je univerzálnym právnym nástupcom zrušeného štátneho podniku Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik, Piešťany, a teda privatizáciou nemohol zostať žiadny majetok zrušeného štátneho podniku nedotknutý, keďže v kontexte výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že majetkom slúžiacim na prevádzkovanie podniku, ktorý mal byť predmetom privatizácie predmetného zrušovaného štátneho podniku podľa zakladateľskej listiny FNM SR, bol v konečnom dôsledku celý majetok tohto štátneho podniku, vrátane vecí vo vlastníctve štátu, ku ktorým vykonával podnik právo hospodárenia, keďže tento podnik reálne vlastnil a vykonával právo hospodárenia iba s majetkom, záväzkami a právami slúžiacimi na jeho prevádzkovanie. Ďalej, pre určenie, či stavba je alebo nie je nehnuteľnou vecou, je rozhodujúce jej posúdenie podľa § 119 ods. 2 OZ, a nie skutočnosť, či je alebo nie zapísaná do KN, či sa zapisuje alebo nezapisuje do KN podľa katastrálneho zákona.

6. Súd prvej inštancie skúmal spornú otázku, či stavebná konštrukcia vrtu je stavbou spojenou so zemou pevným základom, a či môže byť vo vlastníctve osoby odlišnej od štátu. Konajúci súd dospel k záveru, že stavba vrtu, teda stavebná konštrukcia slúžiaca na odčerpávanie vody z vrtu, je nepochybne podzemnou stavbou spojenou so zemou pevným základom, ktorú otázku vyriešil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý rozhodoval o námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Zvolen v tejto veci. Konajúci súd sa pritom stotožňuje aj s právnou argumentáciou Okresného súdu Trenčín a Krajského súdu v Trenčíne, podľa ktorých stavba vrtu minerálnej vody je samostatnou vecou, konkrétne nehnuteľnosťou, ktorá je podzemnou stavbou. V závere súdneho sporu začal žalovaný tvrdiť, že už nie je vlastníkom

predmetných vrtov on, že ich vlastníkom je Slovenská republika, ktorá je podľa ústavy výlučným vlastníkom prírodných liečivých zdrojov. K tejto argumentácii súd poznamenáva, že zdroj prírodnej liečivej vody je vec odlišná od stavby vrtu určenej na čerpanie vody z tohto zdroja. Nakoľko žalovaný nie je povinný preukazovať vlastníctvo svoje, ani vlastníctvo iného, vzhľadom na predchádzajúce tvrdenia žalovaného a listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, súd sa zaoberal aj zisťovaním, v rámci vykonaného dokazovania, či vlastníkom stavby vrtu PS-4 (Slovák) je alebo nie je žalovaný alebo Slovenská republika. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že ani jeden z nich nie je vlastníkom predmetného vrtu. MZ SR eviduje ako zdroje prírodnej liečivej vody aj zdroje ako Slovien (vrt PS-3) a Slovák (vrt PS-4), čo však nič nemení na skutočnosti, že zdroj prírodnej liečivej vody, ktorý je vo výlučnom vlastníctve Slovenskej republiky, je odlišný od stavby vrtu slúžiacej na odčerpávanie vody z tohto zdroja. Súd si dovoľuje poznamenať, že stavby vrtov zvyknú niesť rovnaký názov, akým je názov prírodného liečivého zdroja kvôli ich správnej identifikácii a lokalizácii. Nemožno ich však iba preto stotožňovať, príp. zamieňať. Stavba vrtu je vec odlišná od prírodného vodného zdroja. Rovnako je potrebné odlišovať vrt bez stavebnej konštrukcie ako otvor v zemskom povrchu od vrtu, ktorý má riadnu stavebnú konštrukciu, pre ktorý možno vrt považovať za podzemnú inžiniersku stavbu (viac popísanú v odseku 39. odôvodnenia), a má preto aj riadne technické označenie (napr. PS-3 alebo PS-4). K vzniknutým nezrovnalostiam vo vlastníctve stavieb vrtov dochádza v praxi, a to aj na úrovni orgánov štátnej správy a verejnej správy, predovšetkým pre nerozlišovanie medzi pojmami akými sú: 1.) prírodný liečivý zdroj a podzemná voda, 2.) vrt ako otvor v zemskom povrchu, bez stavebnej konštrukcie, a 3.) stavba vrtu ako stavebné, exploatačné zariadenie slúžiace na odčerpávanie vody z podzemného vodného zdroja alebo z prírodného liečivého zdroja. Ústava SR, žiadny ústavný zákon, zákon ani iný všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje, že by vlastníkom stavby vrtu slúžiaceho na odčerpávanie prírodnej liečivej vody mohla byť iba Slovenská republika, na rozdiel od podzemných vôd a prírodných liečivých zdrojov, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky podľa čl. 4 Ústavy SR. Nakoľko žalovaný, vystupujúci ako vlastník, udelil súhlas tretiemu subjektu, na odčerpávanie termálnej vody z vrtu PS-4 (Slovák), žalobca preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení vo vzťahu k tomuto vrtu, keďže žalovaný ohrozil týmto vlastnícke právo žalobcu k tejto stavbe vrtu, pretože k porušeniu tohto práva čerpaním vody reálne nedošlo, nakoľko až do právoplatného skončenia tohto súdneho sporu je prerušené správne konanie vedené mestom Piešťany vo veci povolenia zvláštného užívania miestnej komunikácie - chodníka na ulici Winterova, pozemok parc. č. 6516/19 a parc. č. 6516/1 v kat. úz. A. v predpolí Kolonádového mosta. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení je daný o to viac, že kúpeľnú starostlivosť v meste Piešťany poskytuje výhradne žalobca. Na naliehavosti požadovaného určení nič nemení tá skutočnosť, že súhlas bol udelený „iba“ na krátkodobé odčerpávanie vody v rozsahu cca 24 hodín, pretože žalobca má naliehavý právny záujem na odstránení existujúcej právnej neistoty ohľadom vlastníctva vrtov, pričom až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvorí pevný právny rámec vlastníckeho práva k vrtu PS-4 (Slovák), a predíde sa tak ďalším možným súdnym sporom a vzniku škôd na majetku. K tvrdeniu žalobcu pre prípad, že by súd dospel k záveru, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k predmetným vrtom privatizáciou zrušeného štátneho podniku, že tento nadobudol vlastnícke právo vydržaním, iba okrajovo súd poznamenáva, že žalobca mohol byť dobromyseľný, že mu vrtu vlastnícky patria, preukázateľne najneskôr odo dňa svojho vzniku, t. j. od 5.8.1996. Je síce pravdou, že k prevodu majetku štátu, ku ktorému mal právo hospodárenia zrušovaný štátny podnik, do vlastníctva FNM SR došlo reálne už dňom 1.6.1996, ku ktorému dátumu prešiel celý majetok, práva a záväzky zrušovaného podniku do vlastníctva FNM SR podľa rozhodnutia MZ SR, avšak je otázne, či tento okamih by mohol byť rozhodujúci pre začiatok plynutia vydržacej doby pre žalobcu, keďže právny predchodca žalobcu zanikol tým istým dňom, ku ktorému vznikol žalobca, avšak FNM SR vykonal privatizáciu majetku štátneho podniku metódou privatizácie - založením obchodnej spoločnosti a vloženie celého majetku zrušeného štátneho podniku do novozaloženej obchodnej spoločnosti podľa § 12 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 92/1991 Zb. v príslušnom znení, ktorý majetok nadobudol, hoci len dočasne, FNM SR dňom 1.6.1996. Nakoľko však súd dospel k záveru, že žalobca riadne nadobudol vlastnícke právo k vrtu PS-4 (Slovák) privatizáciou štátneho podniku, možnosťou vydržania tohto vlastníckeho práva žalobcom sa súd viac nezaoberal. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom Krajského súdu v Trnave vyjadreným v rozsudku sp. zn. 14S/66/2015 zo dňa 14.9.2016, podľa ktorého vlastnícke právo žalobcu k vrtu termálnej vody nemožno odvodzovať od práva žalobcu z vecného bremena spočívajúceho v povinnosti vlastníka pozemku strpieť trvalé umiestnenie stavby vrtu, strpieť právo vstupu, prechodu a prejazdu pešo, vozidlami za účelom užívania v rozsahu prevádzky a údržby stavby vrtu a strpieť užívanie v rozsahu prevádzky stavby - vrtu na akýkoľvek, na ktorom sa tento vrt nachádza (viac v odseku 37. tohto odôvodnenia), keďže vecné bremeno je vyznačené ako ľarcha v časti „C“ listu vlastníctva, a nie v časti „B“, v ktorej sú vyznačení vlastníci nehnuteľností. Pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva k

stavbe vrtu, Krajský súd v Trnave v rámci správneho súdnictva v odseku 18. odôvodnenia rozsudku sa zrejme zaoberal vlastníctvom zdrojov prírodnej liečivej vody s názvami Slovák a Slovien, ktoré nesú rovnaké názvy, akými sú označované aj stavby vrtov PS-3 (Slovien) a PS-4 (Slovák), slúžiace na odčerpávanie vody z týchto prírodných zdrojov. Aj samotné MZ SR pri všetkých vyhlásených zdrojoch prírodnej liečivej vody a prírodnej minerálnej vody okrem ich názvu (napr. Slovien, Slovák) uvádza aj technické označenie vrtu (PS-3, PS-4), postaveného za účelom odčerpávania vody z konkrétneho zdroja, ktoré používa MZ SR súčasne, teda názov zdroja prírodnej liečivej vody spolu s technickým označením stavby vrtu, napr. Slovien (vrt PS-3), a to kvôli presnej lokalizácii zdrojov prírodnej liečivej vody a stavieb vrtov slúžiacich na odčerpávanie vody z týchto zdrojov, a nie preto, že by Slovenská republika bola vlastníkom všetkých stavieb vrtov podzemných vôd v Slovenskej republike. Pokiaľ by vlastníkom všetkých stavieb vrtov termálnych vôd v Slovenskej republike bola Slovenská republika, tak potom MZ SR by neoznámilo žalovanému listom zo dňa 30.6.2014, že podľa zistení ministerstva, záchytné zariadenie vrtu PS-4 (Slovák), registračné číslo TR-032 v Piešťanoch je vo vlastníctve žalovaného. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie mal za dostatočne preukázané, že žalobca je vlastníkom stavby vrtu PS-4 (Slovák), ktorého vlastníkom sa stal privatizáciou majetku svojho právneho predchodcu, štátneho podniku Slovenské liečebné kúpele, š. p., Piešťany, keďže privatizáciou došlo aj k prechodu majetku štátu k stavbe vrtu, ku ktorej vykonával tento štátny podnik právo hospodárenia, do majetku FNM SR, a následne do majetku žalobcu vo forme nepeňažného vkladu FNM SR do novozaloženej spoločnosti žalobcu, a preto žalobe v časti určenia vlastníckeho práva k tomuto vrtu súd ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel (II. výrok). Žalobu v časti určenia vlastníckeho práva k stavbe vrtu PS-3 (Slovien) súd zamietol ako neprípustnú podľa § 137 písm. c) CSP (I. výrok), nakoľko žalobca nepreukázal náležitý právny záujem na požadovanom určení k tomuto vrtu vo vzťahu k žalovanému, pretože žalobca ani netvrdil, že by žalovaný sa dopustil takého konania, ktorým by ohrozil alebo dokonca zasiahol do vlastníckeho práva žalobcu k stavbe vrtu PS-3 (Slovien). Iba pre úplnosť súd poznamenáva, že súd nevykonáva pôsobnosť katastrálneho úradu ani stavebného úradu, nemohol sa preto ani zodpovedne a odborne vyjadrovať k otázke, či predmetné vrty sú alebo nie sú stavbami, ktoré sa zapisujú do KN podľa § 46 ods. 2 katastrálneho zákona, ktoré bolo zmenené s účinnosťou od 1.10.2018, keďže vrtom sa nepridružuje súpisné číslo, nakoľko súpisné a orientačné čísla sa pridávajú iba budovám (§ 2c zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v znení neskorších predpisov). Predmetné stavby vrtov sú podzemnými stavbami ohraničenými obvodovými stenami, avšak pre súd, z doposiaľ vykonaného dokazovania, je ťažko možné jednoznačne vyjadriť sa, bez vyjadrenia odborníka z odboru stavebníctvo, či predmetné stavby vrtov termálnej vody sú alebo nie sú stavbami so strešnou konštrukciou, a teda, či sú inžinierskymi stavbami, ktoré, podľa súčasného platného a účinného znenia § 46 katastrálneho zákona, sa zapisujú alebo nezapisujú do KN. Keďže vyriešenie tejto otázky nebolo predmetom sporu, súd sa ňou ďalej nezaoberal. Žalovaný bol plne úspešný v časti žalobného nároku o určenie vlastníckeho práva k stavbe vrtu PS-3 (Slovien), čo predstavuje 50 % predmetu sporu. Žalobca bol plne úspešný v časti žalobného nároku o určenie vlastníckeho práva k stavbe vrtu PS-4 (Slovák), čo tiež predstavuje 50 % predmetu sporu. Nakoľko strany mali vo veci rovnaký úspech, podľa § 255 ods. 2 CSP súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (III. výrok).

7. Voči výroku II. a súvisiacemu výroku III. rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

8. Odvolanie odôvodnil tým, že nie je zrejmé, ako mohol súd prvej inštancie dospieť k tomu skutkovému zisteniu, že by mal byť žalobca vlastníkom stavby vrtu PS-4 (Slovák), pokiaľ 1. z listinného dôkazu stanoviska Fondu národného majetku SR zo dňa 06.05.2009 vyplynulo, že vrt PS-4 nebol vložený do majetku fondom záložnej spoločnosti Slovenské liečebné kúpele Piešťany, a.s., 2. pokiaľ aj súčasne vyplynulo z vykonaného dokazovania, že právny predchodca žalobcu, neevidoval vrt PS-4 ako samostatnú hlavnú vec resp. majetok v rámci jeho evidencie hmotného inventarizačného majetku a 3. pokiaľ Štátna kúpeľná komisia opakovane uložila žalobcovi povinnosti na vrte PS-4 vykonávať režimové sledovania ako jednu z podmienok využívania prírodných liečivých zdrojov t.j. ako podmienku užívania predmetného vrtu žalobcom, čo nemožno podľa nášho názoru zamieňať so vlastníckym právom a jeho absolútnym výkonom. Súd prvej inštancie taktiež poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 14S/66/2015. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia oproti právnomu posúdeniu krajského súdu uviedol, že sa právne posúdenie krajským súdom vzťahovalo ku vlastníctvu prírodného liečivého zdroja a nie k stavbe vrtu, pričom nie je zrejmé,

na základe akých skutočností dospel súd prvej inštancie k takémuto záveru. Postup žalobcu, ktorý v koordinácii s mestom Piešťany vytvoril taký právny stav, kedy účelovo pre účel samotnej žaloby vytvoril novovytvorené parcely o výmere 1 m² a zriadil si na predmetné parcely vecné bremeno, nemá žiadne právne opodstatnenie len vytvoriť účelovú právnu väzbu v prospech žalobcu na účely podania tejto žaloby. Žalobca už v konaní pred krajským súdom sa ako vedľajší účastník pokúšal dosiahnuť podobný právny stav, ako sa domáha podanou žalobou v tomto konaní. Keďže v tomto konaní nebol úspešný, podal žalobu o ktorej rozhodoval súd prvej inštancie. Žalobca by totiž nemohol preukázať naliehavý právny záujem na určení svojho domnelého vlastníckeho práva. Na túto skutočnosť poukázal aj Krajský súd v Trnave v bode 18. Súd prvej inštancie určil vlastnícke právo k stavbe vrtu PS-4, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že nevykonáva pôsobnosť katastrálneho úradu ani stavebného úradu, nemohol sa odborne vyjadriť k otázke, či predmetné vrty sú alebo nie sú stavbami ktoré sa zapisujú do katastra nehnuteľností t.j. stavbami inžinierskymi (aj keď na príslušnej parcele na ktorej sa nachádza vrt, je uvedený spôsob využitia pozemku ako pozemok na ktorom je umiestnená inžinierska stavba). Súd prvej inštancie v odôvodnení taktiež uviedol, že zdroj prírodnej liečivej vody, je odlišný od stavby vrtu, keďže stavba vrtu nesie rovnaký názov, aký je názov prírodného liečivého zdroja, teda stavba vrtu je vec odlišná od prírodného liečivého zdroja. S prihliadnutím na predmetné právne posúdenie potom nie je zrejmé: na základe ktorej právnej normy by mal byť vrt PS-4 „Slovák“ stavbou (resp. stavbou s charakterom nehnuteľnosti) a nie prírodným liečivým zdrojom. Ďalej namietal, že pokiaľ je v zmysle vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 89/2000 Z.z. vrt PS-4 „Slovák“ vyhlásený za prírodný liečivý zdroj, ktorý s poukazom na čl. 4 Ústavy SR môže byť len vo vlastníctve Slovenskej republiky s tým, že len Slovenská republika má k tejto druhovo určenej veci všetky práva implikované vo vlastníckom práve, teda má právo veci v svojom výlučnom vlastníctve držať, nakladať s nimi, užívať ich a požívať. Rozhodnutie o spôsobe uplatnenia týchto práv prináleží výlučne Slovenskej republike ako vlastníkovi. Slovenská republika ako každý iný vlastník nemusí všetky práva uplatňovať sama, prostredníctvom svojich štátnych orgánov, ale môže výkon niektorých práv prenechať tretím osobám. Pokiaľ na základe rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie Ministerstva zdravotníctva SR pod č. 17737- 126/2007/ŠKK z 10.12.2007, vo veci vydania povolenia žalobcovi na využívanie prírodných liečivých zdrojov s označením vrt, mu bolo povolené využívať na predmet podnikania nové vrty a zároveň mu určené podmienky využívania zdrojov na prírodných liečivých zdrojoch V 7, V-9, PS-1, PS-2, PS-3, PS-4 a V-10 s povinnosťou zabezpečovania vykonávania režimových meraní a iných povinností na dobu 15 rokov. Poukázal súčasne na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie v bode 133, kedy súd nesprávne aplikoval a si vyložil § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a jeho výklad tohto ustanovenia je arbitrárny.

9. Voči výroku I. a súvisiacemu výroku III. rozsudku podal odvolanie aj žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určí, že vlastníkom stavby vrtu PS-3 „Slovien“ je žalobca a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

10. V odvolaní uviedol, že podáva odvolanie na základe tej skutočnosti, že odvolanie podal žalovaný. Má za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel aj ku nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, pretože naliehavý právny záujem na požadovanom určení existuje. I keď žalovaný svojimi vyjadreniami potvrdil, že sa o stavbu vrtu PS-3 "Slovien" nezaujímal, zároveň však v konaní popieral a spochybňoval vlastnícke právo žalobcu aj ku tejto samostatnej veci a tým spôsobil, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení medzi žalobcom a žalovaným existuje aspoň z tohto dôvodu. I keď je stavba vrtu PS-3 "Slovien" zborbená a zrejme je jej využiteľnosť do budúcnosti obmedzená, stále ide o samostatnú existujúcu stavbu, o ktorej žalovaný tvrdí, že je jej vlastníkom žalovaný, resp. neskôr v konaní začal tvrdiť, že vlastníkom je štát Slovenská republika. Rozhodnutie vo výroku III. považuje žalobca za nesprávne z dôvodu, že v tejto veci je potrebné žalobcovi priznať podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci aspoň 50%, keď berieme do úvahy úspešnosť žalobcu vo výroku II. rozsudku. Hodnota oboch stavieb totiž nebola totožná a aj vzhľadom na v konaní zistené skutkové okolnosti ohľadom možného využitia do budúcnosti stavby vrtu PS-4 "Slovák" ale obmedzenej možnosti využitia stavby vrtu PS-3 "Slovien" je zrejmé, že pomer úspechu treba posúdiť opätovne a priznať nárok aspoň vo výške 50% žalobcovi, pretože to má význam aj z hľadiska rozdielnej hodnoty stavieb, ktoré sú predmetom konania, pričom hodnota stavby vrtu PS-4 "Slovák" je vyššia ako hodnota stavby vrtu PS-3 "Slovien". Preto sa žalobca domáha posúdenia svojich práva v časti výrokov I. a III. rozsudku v odvolacom konaní.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca s tým, že nesúhlasí s podaným odvolaním žalovaného, pretože rozsudok je vo výroku II. vecne správny a plne zákonný. Žalovaný v podstate len opakuje niektoré svoje tvrdenia uskutočnené už pred súdom prvej inštancie, i keď ide o tvrdenia, ktorými žalovaný protirečí svojim predchádzajúcim tvrdeniam (bod 56. rozsudku). Žalovaný sa právne neprípustne snaží stotožňovať rôzne veci, resp. snaží sa presvedčiť súd, že zdroj vody (prírodný liečivý zdroj vytvorený prírodou) je tá istá vec ako stavba vrtu – záchytné zariadenie, vytvorené umelou stavebnou činnosťou človeka. Predmetom konania nie sú prírodné liečivé zdroje (t.j. prirodzene sa vyskytujúce vody alebo vodné zdroje prírodnej liečivej vody), pretože také sú podľa platných právnych predpisov nepochybne vo vlastníctve štátu Slovenská republika. Žalovaný nesprávne zamieňa stavby záchytných zariadení označené príslušnými názvami vrtov, za prírodné liečivé zdroje vody. Ďalej poukázal na bod 144. rozsudku, v ktorom sa súd s námietkou žalovaného, že písomného stanoviska Fondu národného majetku zo dňa 6.5.2009 údajne nevyplývalo, že vrt PS-4 bol vložený do majetku fondom založenej spoločnosti Slovenské liečebné kúpele Piešťany, už dostatočne a presvedčivo vysporiadal. Zdôrazňuje, že išlo o privatizáciu celého dovtedajšieho štátneho podniku s všetkými jeho právami, majetkom a záväzkami a súd dostatočne vysvetlil, že aj tieto vrty – stavebné konštrukcie slúžiace na čerpanie vody z vrtov PS-1 až PS-4, postavené za účelom prevádzkovania kúpeľnej starostlivosti, tvorili súčasť majetku slúžiaceho na prevádzkovanie podniku a boli súčasťou privatizovaného podniku (bod 134., 143. a 144. rozsudku). Súd ku tomu uviedol dostatočné, presvedčivé a správne odôvodnenie v bodoch 83. až 156. rozsudku, na ktoré žalobca v celom rozsahu poukazuje. Žalovaný nenašiel a neuvádza v odvolaní žiadne také odvolacie námietky, ktoré by mali spôsobilosť zvrátiť alebo narušiť správnosť zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal v bode 136. a 137. rozsudku aj s námietkou žalovaného opakovanou v odvolaní, že právny predchodca žalobcu evidoval vo svojom majetku stavbu vrtu PS-4 „iba“ ako príslušenstvo stavby vrtu PS-1. Iba v tomto konaní pred Okresným súdom Piešťany bolo posudzované a mohlo byť právne určené vlastníctvo stavby vrtu, to nebolo predmetom konania v správnom súdnictve v konaní pred Krajským súdom v Trnave, sp. zn. 14S/66/2015. Súd prvej inštancie správne vysvetlil, prečo uzavrel, že v správnom súdnictve krajský súd posudzoval iba vlastníctvo prírodného liečivého zdroja, pretože krajský súd vychádzal z Ústavy Slovenskej republiky, ktorá v článku 4 ods. 1 veta prvá stanovuje, že nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky. Použitie § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a ani zdôvodnenie podľa bodu 133. rozsudku nie je arbitrálne. Súd prvej inštancie jasne uviedol, že obstarávateľom stavieb vrtov PS-3 a PS-4 v Piešťanoch bola štátna hospodárska organizácia, stavby vrtov sa tak stali vlastníctvom štátu presne podľa znenia špeciálnej normy § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, ktorá stanovila, že veci sú vo vlastníctve štátu, ak ich obstarala štátna organizácia (v konaní nesporné). Nebolo sporu, že tieto veci obstarala, nechala zbudovať štátna organizácia. Je v konaní preukázaný aj záver súdu, že tieto veci boli obstarané preto, aby s nimi hospodárila kúpeľná organizácia poskytujúca kúpeľnú starostlivosť v Piešťanoch, podrobne to súd odôvodnil v bode 134. rozsudku a správne aplikoval na to sa vzťahujúce právne predpisy upravujúce hospodárenie s majetkom štátu. Súd prvej inštancie správne v bodoch 134. až 140. vysvetlil, s aplikáciou ktorých právnych predpisov sa súčasťou privatizovaného majetku stal aj majetok štátu, ku ktorému štátny podnik vykonával právo hospodárenia, pričom v tomto prípade išlo navyše o práva jednoznačne súvisiace s privatizovaným podnikom, pričom predmetom privatizácie bol celý podnik podľa § 15 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. Poukázal na dokument Záverečná správa z likvidácie SLOVAKOTERMY (bod 17 rozsudku), ktorá jasne uvádza, že predmetom likvidácie (t.j. majetku, ktorý prešiel na žalovaného) bol majetok po vyčlenení majetku, ku ktorému vykonávali právo hospodárenia jednotlivé kúpeľné organizácie, pričom takou kúpeľnou organizáciou boli aj Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik, Piešťany a takým majetkom bol aj vrt PS-4 (tiež vrt PS-3). Žalovaný neprípustne zamieňa prírodný liečivý zdroj (prírodnú liečivú vodu – prirodzene sa vyskytujúcu vodu) za stavbu záchytného zariadenia (stavbu vrtu). Podľa pracovného označenia stavby vrtu sa niektoré vyhlásené prírodné liečivé zdroje iba označujú, t.j. v praxi sa názvy vrtov používajú pomocne na označovanie aj prírodného liečivého zdroja, aby užívateľ prírodného liečivého zdroja mal k dispozícii identifikáciu zdroja prírodnej liečivej vody s identifikáciou zariadenia (stavby) na využívanie (čerpanie) vody zo zdroja. Žalobca navrhol potvrdenie rozsudku vo výroku II. ako vecne správne a zákonné rozhodnutie.

12. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že zo strany žalobcu nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom preukázané, že by mal byť vlastníkom vrtu „PS-3“ Žalobca podľa nášho názoru okrem iného nemá ani aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie predmetnej žaloby. K argumentácií žalobcu ohľadom naliehavého právneho záujmu na určení uvádza, že žalobca v konaní

neuviedol také skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný a na preukázanie týchto tvrdení nenavrhol ani žiadne dôkazy. Z uvedených dôvodov preto pravdepodobne argumentuje v podanom odvolaní tým, že naliehavý právny záujem má vyplývať z procesnej obrany žalovaného v konaní. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu vo vzťahu k § 255 ods. 1 CSP poukazuje na to, že predmetné ustanovenie zakotvuje tzv. zásadu úspechu v spore. Procesný úspech sa preto určuje vo vzťahu k predmetu sporu, pričom úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Nie je preto zrejmé, z akého právneho dôvodu a na základe ktorej právnej normy, by sa malo zohľadňovať hľadisko rozdielnej hodnoty stavieb na ktoré odkazuje žalobcu.

13. Následne do spisu doručil vyjadrenie žalovaný, ktorým reagoval na vyjadrenie žalobcu (odvolacia replika žalovaného) a uviedol, že v prvom rade poukazuje na to, že sám žalobca poukazuje na listinný dôkaz stanovisko Fondu národného majetku zo dňa 06.05.2009 z ktorého ho zrejmé, že vrt „PS-4“ nebol vložený do majetku Slovenských liečebných kúpeľov, a.s. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na bod 144 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v ktorom súd dôvodil, že súčasťou privatizovaného majetku bol všetok majetok a teda súčasťou tohto majetku musel byť tým pádom aj vrt „PS-4.“ Uvedené právne posúdenie súdom prvej inštancie, je podľa jeho názoru v rozpore nielen so stanoviskom FNM ale s tým, že žalobca neevidoval vrt „PS-4“ ako samostatnú hlavnú vec resp. majetok v rámci jeho evidencie hmotného inventarizačného majetku. Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej uvádza, že podanou žalobou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - záchytným zariadeniam bližšie uvedeným v žalobnom petite. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ale vyplýva, že súd prvej inštancie nevedel posúdiť, či predmetné stavby vrtov sú alebo nie sú stavbami, ktoré sa zapisujú do katastra nehnuteľností. Pokiaľ teda určil súd prvej inštancie vlastnícke právo k nehnuteľnosti stavbe vrtu „PS-4,“ nie je zrejmé na základe ktorej právnej normy potom posúdil predmetný vrt ako nehnuteľnosť. Žalobca ďalej poukazuje vo svojom vyjadrení aj na to, že je absurdné stotožňovať stavbu vrtu s prírodným liečivým zdrojom. Vrt „PS-4“ je však v zmysle vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 89/2000 Z.z. vyhlásený za prírodný liečivý zdroj, ktorý s poukazom na čl. 4 Ústavy SR môže byť len vo vlastníctve Slovenskej republiky. Vo vzťahu k tomuto konkrétnemu vrtu „PS-4“ ako nehnuteľnosti, sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva v zmysle jeho žalobného petitu (ktorým je súd prvej inštancie viazaný). Žalobca teda v čase podania žaloby vedel a musel vedieť, že predmetný vrt „PS-4“ je prírodným liečivým zdrojom vo vzťahu ku ktorému nemôže byť určené vlastnícke právo v prospech súkromnoprávneho subjektu. Žalobca vo svojom vyjadrení ako dôvod, pre ktorý musel podať predmetnú žalobu uviedol písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 07.07.2014, ktorému predchádzalo odstúpenie žiadosti obchodnej spoločnosti CONGRES SERVICE SLOVAKIA s.r.o. na krátkodobé čerpanie vody z vrtu „PS-4“ zo strany Ministerstva zdravotníctva SR žalovanému. Podľa čl. 4 Ústavy si Slovenská republika ako každý iný vlastník nemusí všetky práva uplatňovať sama, ale môže prenechať ich výkon tretím osobám. Tieto skutkové okolnosti sú v zhode nielen s vykonaným dokazovaním, ale aj s našou právnou argumentáciou v konaní. Poukazujeme opätovne taktiež na to, že čerpanie vody z vrtu „PS-4“ v zhode s vyjadrením žalobcu nie je možné, nakoľko predmetný vrt nemá dostatočnú kapacitu na čerpanie vody z neho a slúži len ako pozorovací vrt.

14. Na vyjadrenie žalovaného reagoval vyjadrením žalobca (odvolacia replika žalobcu) s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie ku rozlíšeniu dvoch samostatných vecí (stavba vrtu oproti vode prírodného liečivého zdroja), obsahuje riadne a dostatočné dôvody (body 148, 149, 150 rozsudku). Poukázal najmä na body 9, 39, 63 až 82, 132, 138, 139, 148, 149 a 150 rozsudku, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že súd posúdil predmetné stavby ako nehnuteľnosti podľa ustanovení § 119 Občianskeho zákonníka a v rozsudku citovaných ustanovení Stavebného zákona a Katastrálneho zákona. Závazne sa s tým už v tomto konaní vysporiadal aj Krajský súd v Banskej Bystrici (bod 9 rozsudku), v uznesení č.k. 12NcC/26/2015-91 zo dňa 15.10.2015, tak, že správny je záver o tom, že vrt je nehnuteľnou vecou, a preto je na konanie a rozhodnutie v tejto veci daná výlučná miestna príslušnosť Okresného súdu Piešťany, v ktorého obvode sa nehnuteľnosti nachádzajú. Žalobca nikdy, a ani konkludentne neakceptoval (snaží sa to tvrdiť žalovaný vyjadrením z 2.6.2022), že prírodný liečivý zdroj je to isté ako stavba vrtu slúžiacia na čerpanie vodného zdroja prírodnej liečivej vody. Zo žaloby a z vykonaného dokazovania je zrejmé (skutkový stav zistil súd presne a nie je namietaný ani odvolaním), že stavby vrtov evidoval žalobca a jeho právny predchodca ako svoje vlastníctvo vo svojom majetku, pričom akceptoval ten právny stav, že na čerpanie vody z uznaného prírodného liečivého zdroja potrebuje súhlas príslušného orgánu, ktorým aj disponoval (o ktorý sám žalobca požiadal). Udeľením takého súhlasu sa však nič nemení na právnom stave vlastníctva ku stavbe záchytného zariadenia (vrtu), ako sa mylne snaží tvrdiť žalovaný. Ústava Slovenskej republiky nič neustanovuje ohľadom umelo vybudovaných

stavieb vrtov, pomocou ktorých sa voda čerpá. Ide samozrejme o právne odlišné veci. Stavba sa nestáva súčasťou pozemku a ani prírodného liečivého zdroja, podzemnej vody alebo vodného toku. Ústava Slovenskej republiky a ani iný právny predpis nestanovil, že iba štát môže byť vlastníkom vecí (zariadení, stavieb) slúžiacich na využívanie podzemných vôd, prírodných liečivých zdrojov či vodných tokov.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v ňou napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom aj žalovaným, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom toho, že stavby vrtov PS-3 a PS-4 sú samostatné veci v právnom slova zmysle, ďalej či správne určil vlastnícke právo k stavbe vrtu PS-4 a či boli správne závery súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k vrtu PS-3.

17. Podľa čl. 4 ods. 1 prvá veta Ústavy SR, nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.

18. Podľa § 118 ods. 1 OZ, predmetom občianskoprávných vzťahov sú veci, živé zvieratá, a pokiaľ to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty.

19. Podľa § 119 ods. 1 a 2 OZ, veci sú hnutelné alebo nehnuteľné. (ods. 1) Nehnuteľnosťami sú pozemky a stavby spojené so zemou pevným základom. (ods. 2)

20. Podľa § 121 ods. 1 OZ, príslušenstvom veci sú veci, ktoré patria vlastníčkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali.

21. Podľa § 1 ods. 1 písm. j) vyhl. č. 89/2000 Z.z., za prírodný liečivý zdroj vyhlásený podľa osobitného predpisu sa považuje prírodný zdroj vody Trajan, Slovan (vrt PS-1), Sláv (vrt PS-2), Slovien (vrt PS-3), Slovák (vrt PS-4) a vrt VLÚ-1 v obci A., v katastrálnom území A..

22. Podľa § 2 ods. 3, 15, 16 a 17 zák. č. 538/2005 Z.z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, prírodný liečivý zdroj na účely tohto zákona je zdroj minerálnej vody, z ktorého voda bola uznaná za prírodnú liečivú vodu podľa tohto zákona. (ods. 3) Záchytné zariadenie je zariadenie, ktoré slúži na odoberanie vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja. (ods. 15) Balneotechnické zariadenie je zariadenie, ktoré slúži na čerpanie, dopravu, akumuláciu, balneologické alebo iné využitie vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja. (ods. 16) Využívateľ zdroja je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má povolenie využívať zdroj vydané podľa tohto zákona. (ods. 17)

23. Podľa § 11 ods. 5 zák. č. 538/2005 Z.z., žiadateľ pri podaní žiadosti musí preukázať, že je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej sa prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nachádza a ktorá má byť jeho využívaním priamo dotknutá, a že je vlastníkom záchytného zariadenia alebo že má k tejto nehnuteľnosti a záchytnému zariadeniu iné právo, ktoré ho oprávňuje nehnuteľnosť a záchytné zariadenie na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja používať.

24. Podľa § 43 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu. Pevným spojením so zemou sa rozumie a) spojenie pevným základom, b) upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi alebo o inú stavbu, c) ukotvenie pilótami alebo lanami s kotvou v zemi alebo na inej stavbe, d) pripojenie na siete a zariadenia technického vybavenia územia, e) umiestnenie pod zemou.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Po preskúmaní napadnutého rozsudku má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie sa so všetkými skutkovými tvrdeniami strán riadne zaoberal a po precíznom právnom posúdení veci dospel k záverom, ktoré presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil. Odvolací súd nenachádza dôvod sa od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, v záujme vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami strán konania uvedenými v odvolaniach uvádza nasledovné:

27. Primárne sa odvolací súd zamerlal na preskúmanie otázky, či stavby vrtov PS-3 a PS-4 je možné považovať za vec, ktorá je spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Z pohľadu odvolacieho súdu je esenciálne rozlišovať medzi prírodným liečivým zdrojom, vrtom (ktorý je výsledkom geologickej práce), stavebnotechnologickým vybavením vrtu, ktoré môže nadobudnúť charakter zariadenia či stavby a stavbou vrtu, ktorej využitie je príslušným úradom povolené na využívanie prírodného liečivého zdroja.

28. Je nepochybné, že prírodný liečivý zdroj je výlučne vo vlastníctve Slovenskej republiky, pričom vrtné práce, ktorých výsledkom je hydrogeologický prieskum môže uskutočňovať len osoba, ktorej to umožňuje zákon. Odpoveď na otázku, ako charakterizovať vrt, poskytuje geologický zákon. V zmysle § 2 ods. 3 písm. b) zák. č. 313/1999 Z.z. o geologických prácach a o štátnej geologickej správe (geologický zákon), účinného v čase realizácie vrtu PS-4, geologický prieskum je aj hydrogeologický prieskum, ktorým sa skúmajú podzemné vody vrátane termálnych vôd, prírodné liečivé zdroje a zdroje minerálnych stolových vôd, zisťuje a overuje sa ich množstvo a akosť a spracúvajú sa geologické podklady na ich využívanie a ochranu. Podľa § 2 ods. 4 písm. c) zák. č. 313/1999 Z.z., za geologické práce sa podľa tohto zákona považujú, ak súvisia s prácami uvedenými v odsekoch 2 a 3, tieto práce: technické práce, najmä vrtné práce, podzemné práce a zemné práce, výstavba a prevádzkovanie dočasných merných objektov, zatlačacích a pozorovacích staníc, skúšobných zariadení, zriaďovanie dočasných pracovísk a prístupových ciest k nim. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) zák. č. 313/1999 Z.z., geologické dielo je povrchové alebo podzemné dielo v zemskej kôre, ktoré vzniklo geologickou prácou, najmä ryhy, výkopy, odkopy, jamice (šachtice), jamy (šachty), chodby (štôlne), komíny, úpadnice, lomové steny a vrty. V prípade vrtu PS-4 si realizáciu balneohydrogeologického vrtu objednal právny predchodca žalovaného, pritom tento bol realizovaný v auguste 1990 Inžinierskogeologickým a hydrogeologickým prieskumom, závod Žilina, pričom bol zabudovaný ako prieskumno exploatačný vrt s využitím zvodného obzoru v hĺbke 210-260 m (záverečná správa č. I. 35). Zo skutočností, ktoré vyšli najavo počas konania nebolo sporné, že vrt je využívaný až do súčasnosti na odoberanie vzoriek, povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja z vrtu PS-4 nebolo vydané. Z uvedeného je potrebné uzavrieť, že okrem samotného vrtu, ktorý má charakter geologického diela a je výsledkom geologickej práce boli realizované aj stavebnotechnické prvky, ktoré umožňujú využívanie funkcie vrtu na odoberanie vzoriek. Vzhľadom na to, tieto stavebnotechnické prvky boli zabudované, povaha stavebnotechnickej konštrukcie vrtu PS-4 spĺňa všetky podmienky obsahu definície stavby podľa § 43 ods. 1 stavebného zákona, bola vytvorená stavebnými prácami, ktoré sú pevne spojené so zemou, pričom je zrejmé, že časť sa nachádza nad zemským povrchom a časť pod zemským povrchom.

29. Uznesenie NS ČR sp. zn. 22Cdo 1341/2010 (...) predmetný vrt je samostatnou vecou v zmysle § 119 ods. 2 OZ; tento záver je v súlade s judikatúrou dovolacieho súdu. Tá riešila i otázku studne ako veci v zmysle občianskoprávnom a je použiteľná aj na daný prípad, hoci sa jedná o hydrogeologický vrt. NS ČR pod č. C 1447 uviedol, v konaní o určenie vlastníckeho práva k studni či vrtu, sa súd musí zaoberať, či je predmet určenia stavbou, teda vecou v zmysle občianskoprávnom, a či potom môže byť sám o sebe predmetom občianskoprávných vzťahov. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia možno vyvodíť, že

podľa okolností veci môže byť studňa samostatnou vecou (stavbou v zmysle občianskoprávnom) alebo súčasťou pozemku. Ak má byť studňa samostatnou vecou a predmetom právnych vzťahov, potom nestačí len jej užitočnosť, tzn. že slúži potrebám ľudí, ale musí ísť o hmotný predmet (res corporalis). (...) studňa je teda stavbou a teda samostatnou vecou i v zmysle občianskoprávnom (bez ohľadu na jej vodohospodárske poňatie), ak je výsledkom ľudskej stavebnej činnosti, ktorou bola vytvorená určitá, prevažne podzemná konštrukcia, ktorá smerom dovnútra ohraničuje priestor, ktorý má byť sčasti vyplnený vodou a sčasti slúžiť jej čerpaniu. Ak studňa nemá žiadnu konštrukciu, nejedná sa o samostatnú vec, ale o súčasť pozemku (išlo by napr. o púhy nespracovaný vrt, nevymedzený voči okoliu). Obdobne aj uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/247/2010: súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že vrt minerálnej vody (bez ohľadu na to, či je uznaný príslušným orgánom, ako i bez ohľadu na poňatie vodohospodárske), je stavbou, a teda samostatnou vecou v zmysle občianskoprávnom. Vrt minerálnej vody je výsledkom ľudskej stavebnej činnosti (vytvorený za účelom plnenie hospodárskej funkcie), ktorou bola vytvorená určitá prevažne podzemná konštrukcia, ktorá v smere dovnútra ohraničuje priestor (sčasti zaplnený vodou a sčasti slúžiaci jej čerpaniu). Vrt v takom ponímaní nemôže byť súčasťou pozemku, ani inej stavby, pretože je jednoznačne technicky oddelený od ostatných vecí, žiadna z jeho vecí sa nezmiešava s inou vecou. Súd uzavrel, že okamih, kedy sa vrt stáva vecou v právnom slova zmysle je okamih vystrojenia vrtu; t.j. zavedenie pažníc do vrtu, vykonanie obsypu a zabetónovanie vrtu.

30. Z uvedeného je potom potrebné vyvodiť záver, že k vrtu ako geologickému dielu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, lebo v zásade ide iba o vrtné práce, výsledkom ktorých je získanie prístupu k prírodnému liečivému zdroju. Nejde teda o vec v právnom slova zmysle. Ak teda žalobca v odvolaní poukazuje na vyhlášku Ministerstva zdravotníctva SR č. 89/2000 Z.z., ktorou bol vrt PS-4 „Slovák“ vyhlásený za prírodný liečivý zdroj, je potrebné vychádzať z toho, že vyhláška používa pojem vrt ako geologické dielo, ktorého účelom je geologickými vrtnými prácami sprístupniť prírodný liečivý zdroj, teda nejde o stavbu vrtu. Stavba, teda samotné stavebnotechnické riešenie, ktoré je vybudované okolo vrtu, a ktoré spĺňa charakter stavby a má aj špecifický spôsob využitia (účel stavby), je nehnuteľnou vecou, ku ktorej možno nadobudnúť vlastnícke právo. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vrt PS-4 bol zabudovaný, teda bol stavebnotechnicky oddelený od pozemku a slúži účelu na odoberanie vzoriek. Závery súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých považoval stavbu vrtu PS-4 za vec, ku ktorej bola fyzická alebo právnická osoba spôsobilá nadobudnúť vlastnícke právo, sú správne.

31. Pokiaľ ide o závery Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 14S/66/2015, tu odvolací súd poukazuje na to, že otázka vlastníctva vrtu, prípadne jeho záchytného zariadenia bola riešená výlučne s poukazom na zápis v katastri nehnuteľností, z ktorého vyplýva v časti farchy, že žalobca je oprávneným z vecného bremena, pričom bol uvedený ako vlastník záchytného zariadenia. V správnom konaní sp. zn. 14S/66/2015 nebola vôbec riešená otázka stavebnotechnického riešenia daného vrtu, pričom odvolací súd dáva do pozornosti, že záchytné zariadenie nie je možné si zamieňať so stavbou. Podľa ust. § 2 ods. 15 a 16 o prírodných liečivých vodách, záchytným zariadením je zariadenie, ktoré slúži na odoberanie vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja. Balneotechnické zariadenie je zariadenie, ktoré slúži na čerpanie, dopravu, akumuláciu, balneologické alebo iné využitie vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja. Z uvedenej definície je nepochybné, že záchytným zariadením je technologické riešenie. Preto Krajský v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 14S/66/2015 správne poukázal na rozdiel medzi vlastníctvom vrtu (odvolací súd tu dáva do pozornosti, že z obsahu rozhodnutia vyplýva, že súd mal na mysli vrt ako geologické dielo) a vlastníctvom, resp. právom využívania vrtu, alebo jeho záchytného zariadenia. Ako však odvolací súd uzavrel vyššie, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vrt PS-4 mal vybudovanú vlastnú stavebnú konštrukciu, ktorej súčasťou bolo aj záchytné zariadenie (túto skutočnosť možno vyvodiť z toho, že z vrtu sa pravidelne odoberajú vzorky, čo by bez záchytného zariadenia nebolo možné). Z dokazovania nie je možné dospieť k záveru, či bolo vybudované aj balneotechnické zariadenie, nakoľko povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja vo vzťahu k vrtu PS-4 vydané nebolo. To však nič nemení na tom, že stavebnotechnické riešenie vrtu PS-4 je stavbou, ktorej súčasťou sú (resp. môžu byť) aj rôzne technologické zariadenia. Záver súdu vo veci sp. zn. 14S/66/2015 (najmä v bode 18., na ktorý poukazuje žalobca v odvolaní), že žalobca nemôže byť považovaný za vlastníka vrtu ako geologického diela, prípadne osobitne záchytného zariadenia len na podklade zapísaného vecného bremena na liste vlastníctva (kde sú evidované pozemky, na ktorých bol vrt realizovaný) nie je nijako v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu v prejednávanej veci, nakoľko až v tomto konaní boli posudzované okolnosti vybudovania vrtu a vyhodnocovaná otázka, či sa vrt PS-4 po vybudovaní stal vecou, resp. predmetom občianskoprávných vzťahov.

32. Pokiaľ ide námitku žalovaného, že nie je zrejmé na základe ktorej právnej normy by mal byť podľa súdu prvej inštancie vrt PS-4 „Slovák“ stavbou a nie prírodným liečivým zdrojom, táto nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v bode 73. až 76. poukázal na ust. § 43 ods. 1, § 43a ods. 1, 2 a 3 pís. f) až j) a s) stavebného zákona. Správne v bode 156. odôvodnenia skonštatoval, že nie je jeho úlohou stavbu vrtu kategorizovať. Podľa odvolacieho súdu je pre účely určenia vlastníckeho práva k vrtu PS-4 postačujúce, že súd prvej inštancie považoval stavbu vrtu PS-4 za stavbu v zmysle stavebného zákona. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu ani nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru akým typom stavby vrt PS-4 je, nakoľko povolenie na využívanie liečivého zdroja nebolo vydané a nie je možné ani zistiť, akou konkrétnou stavebnotechnickou výbavou vrt disponuje (napr. či boli vybudované aj zariadenia na dopravu prírodného liečivého zdroja). Kategorizáciou stavby by okrem iného súd zasiahol do právomoci príslušného orgánu štátnej správy, nielen v konaní o vydanie povolenia na využívanie prírodného liečivého zdroja, ale aj v oblasti vodohospodárstva a katastra nehnuteľností.

33. Ďalej žalovaný v odvolaní poukazuje na rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie Ministerstva zdravotníctva SR pod č.17737- 126/2007/ŠKK z 10.12.2007, vo veci vydania povolenia žalobcovi na využívanie prírodných liečivých zdrojov s označením vrt, pričom mu bolo povolené využívať na predmet podnikania nové vrty a zároveň mu boli určené podmienky využívania zdrojov na prírodných liečivých zdrojoch V 7, V-9, PS-1, PS-2, PS-3, PS-4 a V-10 s povinnosťou zabezpečovania vykonávania režimových meraní a iných povinností na dobu 15 rokov. Vo vzťahu k uvedeným listinným dôkazom (č.l. 280 a 411) má odvolací súd za to, že rozhodnutím Štátnej kúpeľnej komisie bolo povolené využívanie prírodných liečivých zdrojov z vrtu V-1 Cmunt, V-4A Hynie, V-8 Torkoš, V-5 Trajan a V-10 Crato, pričom z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že tieto vrty sú využívané na účel vonkajšej balneoterapie, teda sú vybudované tak, aby sa mohli využívať na tento účel. Povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja sa teda nevzťahovalo na vrty PS-3 a PS-4, ktoré sú menovite spomenuté v bode b) rozhodnutia, pričom žalobcovi bolo uložené vykonávať na ich režimové merania. Uvedené rozhodnutie však nemá nijaký súvis s otázkou, či je vrt PS-3 a PS-4 stavbou. Samotné skutkové zistenia, že vrty PS-3 a PS-4 mohli byť využívané len na merania, resp. odoberanie vzoriek (čo v konaní nebolo sporné) a zrejme nedisponujú zabudovanými technologickými riešeniami pre vonkajšiu balneoterapiu, majú právny význam len v oblasti ich využívania, nie posúdenia, či stavby týchto vrtov spĺňajú charakter samostatnej veci.

34. Ďalšou odvolacou námičkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že by mal byť žalobca vlastníkom stavby vrtu PS-4 (Slovák), pokiaľ z listinného dôkazu stanoviska Fondu národného majetku SR zo dňa 06.05.2009 vyplynulo, že vrt PS-4 nebol vložený do majetku fondom záložnej spoločnosti Slovenské liečebné kúpele Piešťany, a.s.. Z predmetnej listiny (č.l. 67) vyplýva, že Fond národného majetku zaujal stanovisko, že keď „po správnom oddelení od seba pojmy vrt a PS-1 až 4 môžeme konštatovať, že vrt nebol vložený do majetku fondom založenej spoločnosti Slovenské liečebné kúpele a.s. Piešťany, ale vybudovaná technológia PS-1 až 4 nad alebo pod vrtom bola vykazovaná v hmotnom investičnom majetku SLK a.s. Piešťany ako stavba, ktorá nemá charakter nehnuteľnosti a preto nemohla byť uvedená v špecifikácii privatizovaných nehnuteľností.“ Z pohľadu odvolacieho súdu toto stanovisko plne korešponduje so závermi súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, že k vrtu ako geologickému dielu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, avšak stavba vrtu PS-4 (jeho vybudovaná stavebnotechnická konštrukcia) je stavbou a možno k nej nadobudnúť vlastnícke právo, pričom bola vykazovaná v majetku žalobcu, čo nasvedčuje (okrem iných dôkazov) vlastníckemu právu žalobcu, ako správne určil súd prvej inštancie.

35. Ďalej žalovaný namietal, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca žalobcu, neevidoval vrt PS-4 ako samostatnú hlavnú vec resp. majetok v rámci jeho evidencie hmotného inventarizačného majetku. Tu odvolací súd uvádza, že hoci z karty dlhodobého majetku a inventarizačnej karty (č. l. 145 - 146) vyplýva, že vrty PS-3 a PS-4 boli vykazované ako príslušenstvo vrtu PS-1, tento záznam sám o sebe nepreukazuje, že vrt PS-4 nebol samostatnou stavbou. K tejto otázke v konaní pred súdom prvej inštancie vypovedal svedok B. F. A., ktorý u žalobcu pôsobil ako vedúci prevádzkového oddelenia, ekonomický námestník, finančný riaditeľ, vedúci informačnej sústavy a člen predstavenstva. Uviedol, že „vrty PS-1 a PS-2 v 86-tom nestačili na plánovanú kapacitu a rozhodlo sa, že sa urobí ďalší vrt. Vrt PS-3 bol nepoužiteľný, preto sa pristúpilo k vrtu PS-4, ide o pozorovací vrt, balneotechnici merajú teplotu a výšku hladiny vody v tomto vrte raz týždenne“ ... po nahliadnutí do karty dlhodobého majetku a inventárnej karty č.l. 145 a 146 ... „do apríla 1999 viedli inventár na papieroch fyzicky, na

kartách, od apríla 1999 je všetko v počítačovom spracovaní, ide o konverziu starej karty. Účtovníčka v tom čase dopísala k PS-1 aj PS-3 a PS-4. Vrtý PS-3 a PS-4 sa evidovali ako príslušenstvo vrtu PS-1 zrejme preto, že vrt PS-1 bol základom všetkých vrtov a keby kapacita vrtu PS-1 stíhala, nevítali by sa PS-2, PS-3 a PS-4.“ Z výpovede svedka, ktorú žalovaný nijako nespochybnil je zrejme, že vrt PS-4 bol realizovaný ako samostatný vrt, neslúžil a ani sa nepoužíva ako príslušenstvo vrtu PS-1. Napriek tomu, že vrt PS-4 slúži len na odoberanie vzoriek, teda neslúži na vonkajšiu balneoterapiu, z listinných dôkazov ako aj výpovede svedka je zrejme, že bol vybudovaný ako samostatná vec, s vrtom PS-1 nie je nijako prepojený, nie je jeho súčasťou, ani príslušenstvom (neslúži na to, aby sa trvale používal spolu s vrtom PS-1 - § 121 ods. 1 OZ).

36. Podľa § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, účinného v čase výstavby vrtu PS-4, stavba je vo vlastníctve tej organizácie, ktorá ju obstarala, prípadne vo vlastníctve štátu, ak ide o štátne organizácie.

37. Z závere odvolania žalovaný napáda závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 133, kedy súd nesprávne aplikoval a vyložil § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, pričom jeho výklad tohto ustanovenia je podľa žalobcu arbitrárny. V bode 133. súd prvej inštancie zhrnul, že žalovaný si vzhľadom na § 11 ods. 4 HZ neobjednal realizáciu vrtov pre seba, preto sa stali vlastníctvom štátu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný netvrdí, že je vlastníkom vrtov PS-3 a 4, z obsahu odvolania je zrejme, že nesúhlasí len s tým, že ich vlastníkom by mal byť žalobca, ale naopak Slovenská republika. Nie je preto zrejme, z akého dôvodu by mali byť závery súdu prvej inštancie vrátane výkladu § 11 ods. 4 HZ nesprávne. Súd prvej inštancie podrobne rozobral v bode 134. až 136. odôvodnenia rozsudku transformáciu právneho predchodcu žalobcu: Slovenské liečebné kúpele, š.p. Piešťany a prechod majetku – hnutelného aj nehnuteľného na žalobcu na podklade privatizácie. Uvedený proces plne korešponduje s ust. § 11 ods. 4 HZ. Slovenské liečebné kúpele, š.p. Piešťany boli štátnym podnikom, teda štátnou organizáciou podľa § 11 ods. 4 HZ. Štátny podnik: Slovenské liečebné kúpele bol založený zakladacou listinou MZ SR zo dňa 20.12.1990 a vymazaný bol z obchodného registra dňa 5.8.1996 z dôvodu jeho zrušenia zlúčením, konkrétne z dôvodu zrušenia rozhodnutím MZ SR zo dňa 30.5.1996 o zrušení štátneho podniku zrušením bez likvidácie v súlade s rozhodnutím MSPNM SR o privatizácii celého podniku s metódou privatizácie - založením obchodnej spoločnosti SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s. vkladom celého majetku zrušeného štátneho podniku. Všetky práva, majetok a záväzky zrušeného podniku prešli dňom 1.6.1996 na FNM SR a na ním založenú spoločnosť SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a.s., Winterova 29, Piešťany, teda žalobcu. Je teda zrejme, že stavba vrtu PS-4, ktorá započala v roku 1989 nepochybne bola vo vlastníctve štátu (z dokazovania vyplynulo, že po výstavbe bol vybudovaný vrt PS-4 odovzdaný do majetku a správy právneho predchodcu žalobcu (štátnemu podniku) - výsluch svedka B. C. bod 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku), následne prešiel na Fond národného majetku a na podklade privatizačného projektu do vlastníctva žalobcu. Naproti tomu právny predchodca žalovaného - štátna hospodárska organizácia Slovakoterma, generálne riaditeľstvo československých štátnych kúpeľov a žriedel, Bratislava pôsobiaca ako organizácia, ktorá spravovala hydrogeologický fond a z tohto dôvodu aj objednávala realizáciu vrtov pre štát preukázateľne hospodárila len s finančnými prostriedkami (GR Slovakoterma, BLT Piešťany, LÚ Sitno Dudince), materiálnymi zásobami (napr. sklad BLT Piešťany), nezaradenými investíciami, iným hmotným majetkom – 4 ks obrázky originál, ceninami (známky) a zostatkom v pokladni (hospodárska zmluva č. 1/91 GR č. I. 217). Z prílohy k hospodárskej zmluve (č. I. 219) vyplýva, že obsahom majetku boli aj nehnuteľnosti v kat. úz. G., H., I. B. Je však nepochybné, že právny predchodca žalovaného nemal v majetku stavby a zo žiadnej listiny o likvidácii štátnej hospodárskej organizácie Slovakoterma, generálne riaditeľstvo československých kúpeľov a žriedel, Bratislava, ani z hospodárskych zmlúv č. 1/93 GR a 5/91 GR nevyplyva, že by žalovanému bolo prevedené právo hospodárenia alebo vlastnícke právo k stavbe vrtov, ani že by právo k týmto stavbám bolo predmetom likvidácie.

38. Na základe vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že závery súdu prvej inštancie ohľadom toho, že žalobca je vlastníkom stavby vrtu PS-4 boli správne, preto napadnutý rozsudok vo výroku II. s použitím § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

39. Žalobca svojím odvolaním napadol výrok I. rozsudku, pričom tvrdil, že naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k vrtu PS-3 je daný, lebo žalovaný popieral a spochybňoval vlastnícke právo žalobcu. V prvom rade odvolací súd dáva pozornosť tvrdeniu žalobcu uvedené v odvolaní, že stavba vrtu PS-3 je zboršená. V zmysle § 217 ods. 1 prvá veta CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase

jeho vyhlásenia. Z obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že k stavbe vrtu PS-3 neboli predložené nijaké listiny. Z vykonaného dokazovania vyplynulo len to, že vrt mal byť realizovaný ešte pred vrtom PS-4, bol „nepoužiteľný“, resp. „nevyužíva sa“. Okolnosti jeho výstavby teda ostali nejasné a nie je možné zistiť, či aj v prípade vrtu PS-3 došlo ku kompletnej stavebnej výstavbe, ako tomu bolo v prípade vrtu PS-4. Nie je teda ani možné prijať jednoznačný záver, že ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie existovala stavba vrtu PS-3, ktorá by spĺňala charakter stavby podľa stavebného zákona. Pre prípad, že stavba vrtu PS-3 bola stavbou v zmysle stavebného zákona, z vyjadrenia žalobcu nie je zrejmé, kedy k zborteniu stavby došlo. Ak teda žalobca v konaní nepreukázal existenciu stavby vrtu PS-3, niet ani veci, ku ktorej by bolo možné určiť vlastnícke právo. Ničím nepodložené tvrdenie, že stavba vrtu PS-3 "Slovien" je síce zbortená, ale stále ide o samostatnú existujúcu stavbu, neobstojí na prijatie záveru o tom, že aj stavba vrtu PS-3 existuje (resp. existovala ku dňu rozhodnutia súd prvej inštancie) a je vecou spôsobilou byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Pokiaľ by aj odvolací súd pripustil existenciu takejto stavby, potom by však museli byť správne aj závery súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Žalobca v konaní ničím nepreukázal, že by žalovaný svojím konaním vlastnícke právo k stavbe vrtu PS-3 ohrozoval, alebo vykonal aktivitu, ktorou by sa jeho postavenie ako vlastníka stavby vrtu stalo neistým. Z vyjadrenia k žalobe (č. I. 30) vyplynulo, že žalovaný neuznal vlastnícke právo k stavbe vrtu PS-4, k vrtu PS-3 však nezaujal žiadne stanovisko. Z listu Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 30.06.2014 (č. I. 15), ktorým reagovalo na žiadosť o odčerpanie termálnej vody z vrtu PS-4 spoločnosti CONGRESS SERVICE SLOVAKIA, spol. s r.o. (odvolací súd tu podotýka, že sa jedná o jedinú listinu, ktorá spochybňuje vlastnícke právo žalobcu k stave vrtu PS-4 v prospech žalovaného) a kde uviedlo aj to, že eviduje ako vlastníka záchytného zariadenia žalovaného, sa opätovne týkala len vrtu PS-4. Obdobne, z listu zo dňa 07.07.2014, ktorým žalovaný vydal súhlasné stanovisko spoločnosti CONGRESS SERVICE SLOVAKIA, spol. s r.o. na odčerpanie vody, je zrejmé, že išlo len o vrt PS-4. Na základe uvedeného odvolací súd ako vecne správne potvrdil s použitím § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie aj vo výroku I.

40. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (ods. 1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (ods. 2)

41. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, žalobca mal za to, že bolo potrebné vziať do úvahy rozdielnu hodnotu stavieb, ktoré sú predmetom konania, pričom hodnota stavby vrtu PS-4 "Slovák" je vyššia ako hodnota stavby vrtu PS-3 "Slovien" a priznať mu náhradu trov konania aspoň vo výške 50%. Táto úvaha žalobcu nie je správna. V prvom rade, otázka hodnoty stavieb vrtov (aj to iba za predpokladu, že aj stavba vrtu PS-3 existovala), nebola v konaní preukazovaná, ani skúmaná. Hodnota, ktorá potencionálne mohla vychádzať zo ZP č. 58/II/93, vo veci určenia ceny nehnuteľností Slovenských liečebných kúpeľov vyhotoveného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline, bola stanovená ku dňu 31.12.1993, teda je pre účely určenia hodnoty sporu nepoužiteľná. Žalobca sa domáhal v konaní dvoch určovacích výrokov, pričom každý z nich mohol byť predmetom samostatnej žaloby. V časti určenia vlastníckeho práva v stavbe vrtu PS-4 bol úspešný a v časti určenia vlastníckeho práva k stavbe vrtu PS-3 bol neúspešný, čím súd prvej inštancie správne podľa § 255 ods. 2 CSP pomerom určil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Hodnota stavby by mohla mať potencionálny význam iba vo vzťahu k stanoveniu hodnoty úkonu právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, avšak iba v prípade, že by bolo možné vyjadriť hodnotu veci v peniazoch (pozri § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky). Na základe uvedeného odvolací súd potvrdil ako vecne správny napadnutý rozsudok aj vo výroku III. o trovách konania.

42. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 296 ods. 1 CSP, pričom žiaden z odvolateľov nebol v odvolacom konaní úspešný, preto odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

44. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).